

[Jesper Simonsen.]

partierne gik ind for Lovforslaget, og det blev altsaa gennemført med 3 Partiers Stemmer her i Folketinget. Man skulde under disse Omstændigheder have ventet, at Lovforslaget vilde have faaet en let Gang gennem Landstinget, men Landstingets Venstre var af en anden Mening. Der forelaa ret vidtgaende Ændringsforslag til Lovforslaget. Under Behandlingen faldt en hel Del af dem bort, men nogle enkelte blev dog tilbage, og nu foreligger altsaa Lovforslaget med disse Ændringer.

Jeg skal med et Par Ord gøre Rede for de foretagne Ændringer, idet jeg dog vil se bort fra alle dem, der kun er redaktionelle, eller som er af rent formel Karakter. Tilbage bliver følgende, som har nogen Betydning.

I § 1 er Ordet „utilbørlig“ som Karakteristik for den Pris, hvorimod Lovforslaget hjemler Adgang til Indskriden, ombyttet med Ordene „aabenbart urimelig“. Vi erkender fra vor Side, at Ordet „utilbørlig“ ikke var velegnet paa den Plads. Vi gjorde opmærksom paa det under Sagens anden Behandling her i Folketinget, men fra Venstres Side var man ganske utilgængelig for Forslag om at ændre Ordet „utilbørlig“. Nu har man altsaa i Landstinget erstattet Ordet „utilbørlig“ med „aabenbart urimelig“.

Udtrykket „aabenbart urimelig“ findes andetsteds i vor Lovgivning, og saa vidt jeg har forstaaet, har man i Landstinget taget Udtrykket fra Købelovens § 6. Man har henvist til, at der, da Udtrykket findes i Købeloven, som jo har eksisteret siden 1906, har dannet sig en vis Domspraksis, som klarer, hvad der forstaas ved Udtrykket „aabenbart urimelig“. Der gøres imidlertid i Landstingets Betænkning opmærksom paa, at denne Praksis kun nogenlunde fast afgrænser dette Retsbegreb, og det tror jeg er fuldkommen rigtigt, og det er der Grund til at være opmærksom paa.

Det er jo i sig selv en skønsommæssig Afgrænsning, det drejer sig om her, og en helt fast Afgrænsning kan man ikke faa, heller ikke gennem en Domspraksis. Dertil kommer en Ting, som man ikke kan tillægge en helt ringe Betydning,

nemlig at man overfører Udtrykket paa et helt andet Omraade end i Købeloven. Her drejer det sig om en Afgørelse af, om den Pris, der er fastsat ved de Aftaler, Loven vender sig imod, maa siges at være aabenbart urimelig. Det drejer sig om en Afvejen af overmaade mange Hensyn, som ikke kommer frem, og som ikke spiller en Rolle ved den Afvejen, som Købelovens § 6 beskæftiger sig med. Derfor er der naturligvis en Vejledning i den Praksis, man har, og i den juridiske Litteratur, der foreligger derom, men afgrørende kan dette ikke være.

Jeg har ogsaa forstaaet det saaledes, at det, man har tilsigtet med Ordet „aabenbart“, er noget af et Beviskrav. Man har dér peget paa et Bevismoment, som har en ikke ringe Betydning i Forhold til de Spørgsmaal, vi her behandler. Man maa nemlig huske paa, at naar det skal afgøres, hvad der er en urimelig Pris for de Varegrupper eller for de Varer, det drejer sig om, kommer der overmaade mange Momenter i Betragtning, som det er mere eller mindre vanskeligt at faa opklaret, og det, man da har tilsigtet med at kræve en „aabenbar Urimelighed“ til Stede, er dette, at man forlanger, for at Indskriden kan ske, at der er en vis Klarhed over de Momenter, at de er tilstrækkeligt oplyst, før man udøver sit Skøn over, om der maa siges at foreligge en saadan Urimelighed, at Loven hjemler Indskriden.

Ud fra denne Opfattelse af Udtrykket mener jeg da, det er anvendeligt i Loven, og jeg kan altsaa acceptere det. For øvrigt kan jeg bemærke, at man i Folketingsudvalget under Behandlingen af Lovforslaget nu fra alle Sider var enig om, at denne Ændring betyder en Skærpelse af Loven.

§ 3 i Lovforslaget er blevet omredigeret. Det væsentligste, Ændringen af § 3 tilsigter, er at berøve Udvalget det selvstændige Initiativ, som det havde efter Lovforslaget, saaledes som det blev vedtaget her i Folketinget. Nu kræves der, for at Udvalget kan optage en Undersøgelse, at der foreligger en skriftlig og motiveret Begøring. Paa den anden Side er Lovforslaget nu affattet saaledes, at er denne Betingelse opfyldt, skal en Under-